

COMMISSION DES FINANCES ET DES AFFAIRES ÉCONOMIQUES
COMMISSIE VOOR DE FINANCIËN EN DE ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN**SÉANCE DU MERDREDI 8 NOVEMBRE 1995**
VERGADERING VAN WOENSDAG 8 NOVEMBER 1995**SOMMAIRE :****DEMANDES D'EXPLICATIONS (Discussion):**

Demande d'explications de M. Loones au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes et Moyennes Entreprises sur «la crise aigue dans la pêche maritime flamande et les meèsures à court terme.

Orateurs: **M. Loones, M. Pinxteu**, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 32.

Demande d'explications de M. Vergote au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur «la crise dans le secteur horticole».

Orateurs: **M. Vergote, M. Pinxteu**, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 34.

INHOUDSOPGAVE :**VRAGEN OM UITLEG (Bespreking):**

Vraag om uitleg van de heer Loones tot minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de acute crisis in de Vlaamse zeevisserij en de maatregelen op korte termijn».

Sprekers: **de heer Loones, de heer Pinxten**, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 32.

Vragen om uitleg van de heer Vergote tot de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de crisis in de tuinbouwsector».

Sprekers: **de heer Vergote, de heer Pinxten**, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 34.

PRÉSIDENCE DE **M. HATRY**, PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN **DE HEER HATRY**, VOORZITTER

La séance est ouverte à 9 h 45 m.
De vergadering wordt geopend om 9 h 45 m.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER LOONES AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «DE ACUTE CRISIS IN DE VLAAMSE ZEEVISSERIJ EN DE MAATREGELEN OP KORTE TERMIJN»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. LOONES AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «LA CRISE AIGUË DANS LA PÊCHE MARITIME FLAMANDE ET LES MESURES À COURT TERME»

De Voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Loones aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de acute crisis in de Vlaamse zeevisserij en de maatregelen op korte termijn».

Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, de eerste vraag om uitleg aan minister Pinxten in deze commissie is een plechtige aangelegenheid. De sfeer en het kader waarin deze vraag om uitleg wordt gehouden, is indrukwekkend. De Senaat werd om 9 uur gemobiliseerd, hoewel de vergadering pas later kon aanvangen. Aanvankelijk was er slechts één parlements lid aanwezig, later kwam er nog een tweede bij. De strekking van deze vraag om uitleg is overigens niet van aard om het land in rep en roer te zetten. De Vlaamse zeevisserijsector is immers niet de belangrijkste economische sector in ons land. Het is mij een genoegen mijn eerste vraag om uitleg met betrekking tot deze materie aan de minister te mogen richten. Op deze wijze wil ik zijn aandacht nogmaals vestigen op de acute nood situatie in deze sector.

De vergadering van Westvlaamse parlementsleden, samengevoegd door de visserijsector zelf, is de rechtstreekse aanleiding tot deze vraag om uitleg. Bij die gelegenheid werd een uitvoerige uiteenzetting gegeven over de problematiek, die zich uiteraard niet enkel situeert op het federale vlak, maar ook en zelfs vooral op het Europese vlak. Het gewestelijk niveau neemt hierbij hoe langer hoe meer een belangrijke plaats in, voornamelijk wat betreft de financiële ondersteuning van de sector.

De visserijsector zelf heeft een aantal suggesties gedaan. Met deze vraag om uitleg wil ik achterhalen wat de intenties zijn van de minister omtrent de suggesties die de zeevisserijsector heeft gedaan aangaande de oplossingen op korte termijn. Er werden uiteraard ook oplossingen op middellange en op lange termijn gesuggereerd.

Ik zal in het kort de probleemsituatie schetsen en de belangrijkste oorzaken ervan aangeven.

Ten eerste, de massale invoer in België van vissoorten van buiten de Europese Unie leidt ertoe dat de visprijzen van eigen produkten niet meer concurrentieel zijn. Zo worden enorme hoeveelheden kabeljauw noodgedwongen vernalen tot vismeel.

Ten tweede, de exploitatiekosten stijgen voortdurend. Hierdoor moeten de leveranciers van stookolie zelfs als kredietverstrekker op korte termijn optreden.

Ten derde, Nederlandse rederijen kopen Vlaamse schepen op en nemen aldus een deel van de quota van de Vlaamse visserijsector af. De vangst wordt geveild in Nederland en de Nederlandse bemanning, die onder ons grensarbeidersstatuut werkt, is onderworpen aan ons sociaal zekerheidsstelsel.

Ten vierde, de soms lange zeereizen met niet-aangepaste schepen doen in de familiale zeevisserij vaak een onvriendelijk klimaat ontstaan.

Ten vijfde, de lonen voor vissers dalen voortdurend. Er wordt gepleit voor een bestaansminimum voor vissers. Tot op dit ogenblik is dit systeem echter nog niet uitgewerkt. De verloning verloopt overwegend in verhouding tot het quotum gevangen vis.

Ten zesde, er is een groeiend tekort aan arbeidskrachten.

Het dalend aantal leerlingen in de zeevisserij scholen brengt mee dat, ondanks de hoge werkloosheid, niet kan worden gerecruteerd onder de jonge matrozen. De deeltijdse leerplicht tot 18 jaar wordt hierbij als één van de oorzaken aangegeven.

Ten zevende is er de concurrentie tussen de Europese veilingen waarbij eventuele afwijkingen van de Europese reglementering niet worden gecorrigeerd. Zeebrugge is volledig gereguleerd, maar andere veilingen zoals Urk, Peterhead en Boulogne, de drie groten in onze omgeving, werken nog altijd niet volledig conform de Europese reglementeringen en dat brengt natuurlijk oneerlijke concurrentie mee.

Tenslotte zijn er in België ook nog bevoegdheidsconflicten tussen het Vlaams niveau, waar de Vlaamse Visserijcommissie werd opgericht, en de Bijzondere Raadgevende Commissie voor de visserij, een federaal orgaan. Over de experimentele visserij zou er nog steeds een geschil voor de Raad van State hangende zijn. Ik ga hierbij voort op de informatie die ik heb gekregen.

De rentabiliteit van de sector daalt, het familie karakter komt in het gedrang, kortom het is crisis in de visserij. Op middellange, lange en korte termijn stelt de sector dan ook de volgende oplossingen voor: uitstel van kapitaalaflossingen — in dat geval is staatswaarborg uiteraard noodzakelijk — renteloze leningen

terugbetaalbaar op drie jaar, vrijstelling van sociale bijdragen — wij kennen deze eisen ook van uit andere sectoren —, een drastische verlaging van de taksvrije contingenten die uit derde landen kunnen worden ingevoerd. Als meer structurele oplossing vraagt men de strikte controle op de vis die uit derde landen wordt aangeboden en de invoering van referentieprijzen. De sector vraagt dus zelf regulering. De sector vraagt ook de mogelijkheid tot groepsvorming. Men kan de eisen vergelijken met die van andere sectoren, maar zoals men merkt, zijn er ook eigenaardige tendensen waar te nemen. Men vraagt dus de mogelijkheid om door groepsvorming te komen tot een beter beheer van de quota. Op Belgisch niveau kunnen wij dit inderdaad realiseren. De sector vraagt ook een coördinerend Vlaams Visserijcentrum op te richten binnen de Rederscentrale om van daaruit effectiever te kunnen werken. Dit moet uiteraard gepaard gaan met extra werkingsmiddelen voor het Redersfonds en men denkt hierbij aan een overbruggingskrediet van 200 miljoen. Dit alles zou kunnen gerealiseerd worden door een nog op te richten vennootschap met overheidskapitaal waarin de reders kunnen participeren. Men suggereert ook de verkoop van oude schepen aan ontwikkelingslanden om dan aan vernieuwbouw te kunnen doen. Iets dergelijks hebben wij nog gehoord, maar ik ben niet geneigd dit voorstel te steunen, omdat wij zo onze problemen zouden afschuiven op de ontwikkelingslanden en hen behoeften zouden aankweken die ze eigenlijk niet hebben.

De sector vraagt ook een onrechtstreekse ondersteuning zoals in Frankrijk. Daar kent men reders premies toe wanneer de schepen niet kunnen uitvaren wegens slecht weer. Met deze eigenaardige ontwijking van de EU-regeling trekt men ook weer de concurrentie scheef.

Ik wil de minister graag een aantal algemene vragen stellen die vooral bedoeld zijn om zijn visie en intenties te leren kennen. Hoe beoordeelt de minister de malaise in de Vlaamse visserijsector? Welke maatregelen zullen de minister en de Regering op korte termijn nemen om de acute crisis in de Vlaamse visserijsector af te wenden? Hoe staat hij tegenover de zeer gedetailleerde maatregelen die de Rederscentrale voorstelt? In verband met het overleg van de minister met zijn collega van de Vlaamse Regering en met de verantwoordelijke uit de sector heb ik reeds een antwoord gekregen naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag. Toch wil ik hiervan nog graag bevestiging krijgen. Hoe staat het met de voortzetting van het beleid van de vorige minister, de heer Bourgeois? Tot slot nog een zeer algemene vraag: welke initiatieven kan de minister aankondigen tot ondersteuning en redding van de Vlaamse zeevisserijsector?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer de Voorzitter, ik ben blij dat ik hier deze morgen aanwezig mag zijn, en het spijt me heel erg dat ik wat te laat ben. Ik acht me echt gelukkig dat het verkeersbeleid en het departement van Openbare Werken niet behoren tot de bevoegdheid van de federale Regering maar van de Gewesten. Dat de snelwegen dichtgeslibd zijn, wijkt ik niet aan dit feit; dat heeft wellicht te maken met de weersomstandigheden.

Het vroege uur van deze vergadering verbaast me niet van de Senaat. In de Kamer zou er waarschijnlijk iets later worden vergaderd, en in de Vlaamse Raad nog wat later. Over de andere organen spreek ik me niet uit.

De heer Loones heeft de aandacht van de commissie terecht gevestigd op deze problematiek, die geografisch vrij goed is afgebakend, maar die economisch van groot belang is voor ons land.

Hij heeft verwezen naar de elf maatregelen die de Rederscentrale vooropstelt en koppelde daaraan vijf vragen. Ik zal proberen op die vragen zo punctueel en duidelijk mogelijk te antwoorden.

Ten eerste, mijn beoordeling van de algemene malaise in de Vlaamse visserijsector.

De analyse van de heer Loones is in grote lijnen correct. Wij kunnen er niet onderuit dat de visserijsector een heel moeilijke periode doormaakt. Men kan hiervoor heel wat redenen opgeven, en de symptomen zijn duidelijk.

Dat de banken en financiële instellingen hun paraplu niet willen uitleenen aan deze sector — normaal openen ze alleen hun paraplu als het mooi weer is! — is een teken aan de wand, en duidt erop dat er rentabiliteits- en solvabiliteitsproblemen zijn. Dat een aantal vissers vervroegd stoppen met het uitoefenen van hun beroep wijst hier eveneens op. Dat de schoolbanken van de visserijscholen in toenemende mate leeglopen, wat de heer Loones heeft aangehaald, is een ander teken aan de wand.

Ik zal heel bondig aandacht besteden aan een viertal belangrijke redenen.

Ten eerste, de lage visprijzen verminderen de rentabiliteit. Het gevolg daarvan is dat ook de lonen naar beneden worden gedrukt omdat die worden berekend op een percentage van de bruto opbrengst. Door deze lage lonen wordt uiteraard ook de attractiviteit van de sector in het gedrang gebracht.

Ten tweede, het systeem van de visvergunningen. Het aantal is beperkt. De tonnage is in het Europees kader beperkt, zoals ook de capaciteit, de kilowatt. De heer Loones kent het streefdoel voor het einde van 1996. Om dit te bereiken, is nog steeds een afbouw met ongeveer 1 800 ton noodzakelijk. Visvergunningen zijn niet verhandelbaar, wat, via het marktmechanisme, de overname van vissersschepen nog duurder maakt.

Ten derde, het systeem van de beëindigingspremie, die is ingevoerd door het Vlaamse Gewest. Hierover zullen wij met onze Vlaamse collega's moeten overleggen. Hierdoor wordt ook de prijs voor een tweedehandsvaartuig in dezelfde mate omhooggestuwd.

Een vierde element is de kostprijs van nieuwe vaartuigen. De prijs van zo'n vaartuig bedraagt naargelang van het type 65 tot 135 miljoen frank. Dit is relatief veel voor kleine familiale ondernemingen, die toch typerend zijn voor de visserijsector.

Het gevolg van dit alles is dat de rederijen niet investeren of investeringen uitstellen. Dit verergerd natuurlijk de crisis in de sector. Tot zover een globaal beeld van de malaise in de visserijsector.

Die malaise is echter niet algemeen. De heer Loones weet dit ongetwijfeld ook. In ons land zijn er ongeveer 90 reders, maar die worden niet allemaal in dezelfde mate met de problemen geconfronteerd. De problemen doen zich vooral voor bij de jonge vissers die de voorbije jaren geïnvesteerd hebben. Eventuele maatregelen moeten dan ook op die groep worden toegespitst. Het scheppen van kansen voor de nieuwe generatie moet centraal staan in onze aanpak.

Ik kom nu tot uw tweede punt, mijnheer Loones. De Rederscentrale heeft elf voorstellen gedaan. Ik ga ze niet allemaal overlopen, maar drie ervan vind ik wel het overwegen waard.

Een eerste interessant voorstel is dit tot uitsluit van kapitaalaflossing met behoud van dezelfde intrest mits staatswaarborg. Dat laatste valt natuurlijk onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. Dit voorstel zal natuurlijk niet alle problemen oplossen. Vooral de reders die bij de NMKN een lening met rentetussenkost hebben gesloten, zullen van deze maatregel kunnen profiteren. Reders die een financieringsovereenkomst hebben met andere banken, vallen buiten zo'n maatregel.

Een tweede belangrijk voorstel is de samenwerking tussen de drie visveilingen, die van Zeebrugge, Oostende en Nieuwpoort. De prijszetting gebeurt nu buiten ons land, met name in Nederland. Onze visveilingen zijn in feite «prijsnemers». Door samenwerking van de drie vismijnen zouden wij tot een correctere en volgens onze berekeningen ook hogere prijs kunnen komen.

De Rederscentrale stelt ook voor extra werkingsmiddelen toe te kennen aan het Redersfonds. Die werkingsmiddelen waren vroeger al beperkt, tien miljoen, maar nu bedragen ze nog slechts vijf miljoen. Hierdoor rijzen er natuurlijk problemen. Het Redersfonds geeft leningen met een lage rente, verstrekt waarborgen en geeft prefinanciering in specifieke omstandigheden, zoals bij de aankoop van stookolie. De vijf miljoen waarover het fonds nu nog beschikt, is hiervoor ontoereikend. Meer financiële bewegingsruimte voor het fonds zou een oplossing zijn, maar dit moet budgettair haalbaar zijn.

In de derde vraag heeft de heer Loones het over het overleg met de Vlaamse Gemeenschap. Ik heb vernomen dat sinds begin september het Visserijcomité tweemaal is samengekomen. Het

ministerie van Middenstand en Landbouw was echter op die vergaderingen niet uitgenodigd. Ik heb dit gesignaleerd en verwacht dan ook dat mijn Vlaamse collega, Eric Van Rompuy, ons voor de volgende vergadering wel zal uitnodigen. Ik wil twee punten op de agenda van die vergadering plaatsen.

Een eerste punt: De mogelijkheid van steun of waarborg voor de aankoop van tweedehands schepen. Dit is een heel belangrijk punt. De heer Loones heeft er trouwens in zijn vraag om uitleg naar verwezen.

Een tweede punt: De vraag om stopzetting van de beëindigingspremie. Dit is eveneens een verzuchting van de sector omdat dit de prijs bij de overname kan drukken.

De heer Loones vroeg wat mijn houding is ten aanzien van de ontwerp-beleidsnota — visserij van mijn voorganger, André Bourgeois. Die nota werd aangevuld met de opmerkingen van de Rederscentrale en de Bijzondere Raadgevende Commissie voor de visserij. Voor mij vormt het ontwerp van beleidsnota de basis voor mijn beleid, zowel op het Europese als op het regionale vlak.

Aangaande de initiatieven kan ik meedelen dat er, buiten de initiatieven die opgesomd werden in de lijst van de Rederscentrale, niet veel andere initiatieven meer mogelijk zijn. De belangrijkste rol zal echter op het Europese vlak worden gespeeld. Essentieel is dat ik er mij, samen met mijn andere collega's in de Visserijraad, voor inzet om het prijsbeleid, dat zich voornamelijk op het Europese niveau situeert, positief te beïnvloeden. Wanneer het prijsbeleid vanuit het Europese niveau positief kan worden beïnvloed, dan worden heel wat andere maatregelen op het vlak van de premies, van de financiering en de financieringskosten min of meer overbodig. Daarom ben ik ook voorstander voor het invoeren van beperkingen in het toekennen van de tariefcontingenten. Ik wil echter niet verhehlen dat er achter de stelling om de toekenning van de tariefcontingenten te beperken een internationaal debat schuilgaat. Volgens mij is dan ook het ogenblik gekomen om het vanuit de visserijsector, vanuit ons land, in die termen te stellen.

Voorzitter, hiermee heb ik zo duidelijk mogelijk geantwoord op de vraag om uitleg van de heer Loones.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Loones.

De heer Loones (VU). — Mijnheer de Voorzitter, ik neem nota van de moeilijkheden die de minister met de Gewesten ondervindt. Hij heeft wellicht bij zijn komst naar hier de wegen van twee Gewesten bereden. We zouden eens moeten nagaan waar hij precies vertraging heeft opgelopen.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Het was vóór Leuven!

De heer Loones (VU). — Uw «niet-oproeping» verwondert mij zeer, mijnheer de minister. Ik liet door een collega in de Vlaamse Raad aan de bevoegde minister een vraag stellen omtrent het overleg. Daar werd verwezen naar het Vlaams Visserijcomité dat volgens de noodwendigheden, maar in de praktijk maandelijks of om de twee maanden, vergadert. Daarin is de federale overheid vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor het landbouwbeleid.

Ik dank in ieder geval de minister voor zijn goede intenties. De opvolging verdient inderdaad aandacht. Precies om er bij de federale Regering op aan te dringen zonder verwijl de nodige maatregelen te nemen tot ondersteuning, structureel en financieel, van de Vlaamse zeevisserijsector, dien ik een motie in. De collega's van de meerderheid hoeven daarom niet noodzakelijk een gewone motie in te dienen, maar daar beslissen ze uiteraard zelf over.

De Voorzitter. — Tot besluit van deze vraag om uitleg heb ik volgende motie ontvangen, ingediend door de heren Loones en Vergote:

«De Belgische Senaat,

Gehoord de vraag om uitleg van de heer Jan Loones over «de acute crisis in de Vlaamse zeevisserij»,

Gehoord het antwoord van de minister,

Vraagt de federale Regering dringend de nodige maatregelen te nemen tot ondersteuning, structureel en financieel, van de Vlaamse zeevisserijsector.»

De Senaat zal zich later uitspreken over deze motie.

Le Sénat se prononcera ultérieurement sur cette motion.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER VERGOTE AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «DE CRISIS IN DE TUINBOUWSECTOR»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. VERGOTE AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «LA CRISE DANS LE SECTEUR HORTICOLE»

De Voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Vergote aan de heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de crisis in de tuinbouwsector».

Het woord is aan de heer Vergote.

De heer Vergote (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ten gevolge van een aantal Europese en binnenlandse ontwikkelingen is de toestand in de tuinbouwsector de jongste jaren onhoudbaar geworden. In deze vraag om uitleg wil ik meer bepaald de problemen bespreken van de tomaten- en sierteelt.

De tomatenteelt kende in België een sterke groei. Zeer veel tomatentelers hebben de jongste jaren fors geïnvesteerd in schaalvergroting, kwaliteitsverhoging, assortimentsuitbreiding, energiebesparing en milieuzorg.

Te optimistisch voorgestelde groeiperspectieven en aanlokkelijke LIF-steun lagen aan de basis van hun investeringsbeslissing. Investerings van 30 à 50 miljoen per bedrijf waren zeer courant.

De tomatenproductie verdubbelde tussen 1988 en 1994 tot zowat 900 000 ton. Tegelijkertijd kwam er een terugval in de veilingprijzen: van 31 frank in 1988, over 24 frank in 1993 tot amper 19,6 frank per kilo voor de eerste negen maanden dit jaar. De produktiekostprijs ligt daarentegen op 26 à 29 frank per kilo. Sinds enkele jaren worden de tomatentelers geconfronteerd met de vicieuze cirkel van structurele overproductie en dalende veilingprijzen. Produktieverhoging was dan ook hun antwoord om de zware leningen te kunnen aflossen. Een op drie van deze tuinders wordt vandaag bedreigd door bankroet. De tuinbouwsector stevent af op een sociaal drama. Bedrijven gaan failliet en tuinders in moeilijkheden leven van een absolute minimum-uitkering, die de banken hen toestaan. De banken beroepen zich immers op het zogenaamde «recht van vermogensbeslag». Dit betekent dat de bank beslag legt op het grootste gedeelte van de inkomsten uit de verkoop op de veiling. Voor de gezinnen blijft dan nog geen 20 000 frank per maand over om te leven. Dat is zelfs minder dan het bestaansminimum.

De binnenlandse situatie wordt bezwaard door de concurrentie van Spaanse tomaten die worden aangeboden tegen amper 15 frank per kilo, inclusief verpakking en transport. De Spaanse tomatentelers kunnen rekenen op royale subsidies uit de Europese structuurfondsen en het cohesiefonds, aangevuld met nationale en regionale steun. Ten gevolge van deze massale subsidies worden de Spaanse tomaten tegen dumpingprijzen geëxporteerd. Op monetair vlak spelen de sterke devaluatie van de peseta en het harde muntbeleid van de Belgische Regering de tuinders parten. Voor Spanje brengt dit een stijging van de Europese interventie-prijzen in de nationale munt met zich. In tegenstelling tot graan, suiker, rundvlees en melk komen onze tuinbouwprodukten niet in aanmerking voor compensatie.

De lagere tomatenprijzen betekenen voor onze tuinders een omzetverlies van 3 tot 4 miljoen per hectare. Bovendien kent de export van de Belgische tomaten een belangrijke terugval. Tijdens de eerste zeven maanden van dit jaar bedroeg de tomatenexport

103 565 ton, met andere woorden een terugval van 9 698 ton tegenover dezelfde periode vorig jaar. Dit zijn geen rampzalige cijfers, ware het niet dat de terugval zich het sterkst voordoet op onze twee belangrijkste uitvoermarkten. Naar Duitsland werd 8 858 ton minder uitgevoerd en onze export naar Frankrijk daalde met 10 181 ton.

De terugval in Duitsland hoeft ons niet te verwonderen, aangezien er in München Spaanse tomaten worden aangeboden tegen 12 frank per kilo. De terugval op de Franse markt is, naast het Franse protectionisme, hoogstwaarschijnlijk in nog sterkere mate te wijten aan de Spaanse concurrentie. De daling in Duitsland en in Frankrijk wordt enigszins, maar niet volledig, gecompenseerd door de stijging van de uitvoer naar de Oosteuropese markten.

Als klap op de vuurpijl, kondigt zich voor de tomatentelers een nieuwe donderwolk aan. De Europese Commissie heeft met Marokko een ontwerp-associatie akkoord gesloten, waarbij ze aan Marokko voorstelt het tariefcontingent van verse tomaten uit te breiden met 15 000 ton, waarvan 5 000 ton in oktober en 10 000 ton in april, twee maanden die voor de meer noordelijke produktiegebieden een belangrijke impact hebben op het telersinkomen. Oktober en april zijn immers respectievelijk het einde en het begin van het tomatenseizoen. Bovendien zou de minimumprijs bij invoer worden verlaagd van 560 tot 500 ecu per ton.

Een tweede probleem betreft het BTW-tarief in de sierteelt. Eind 1994 liep de overgangsregeling af die Nederland en Duitsland toelieten een verlaagd BTW-tarief toe te passen. De twee landen weigerden hun tarieven te verhogen. Aangezien een nieuw Europees compromis uitbleef, besloten een aantal lidstaten dan maar eenzijdig hun tarieven te verlagen. België, met een BTW-tarief van 20,5 pct. wordt omringd door buurlanden met BTW-tarieven van om en bij de 6 pct. Ondanks de belofte van CVP-voorzitter Van Hecke om de kwestie tijdens de regeringsonderhandelingen aan te kaarten, blijft een verlaging uit. Minister Maystadt schermt met het argument van 3 à 4 miljard minder inkomsten voor de Schatkist en hoopt dat de andere landen hun tarieven zullen verhogen. Ondertussen blijft het probleem onopgelost.

De hele problematiek van de tuinbouw wordt gekenmerkt door een eindeloze rij van memoranda van landbouworganisaties, beloften tot onderzoek, overleg, aankaarten op Europees niveau, enzovoort. De tuinders mogen stoom afblazen op georganiseerde protestmeetings en in het ledenblad van bepaalde landbouworganisaties. Het is echter de hoogste tijd voor concrete acties!

Namens de VLD dring ik dan ook aan op een evenwichtig pakket maatregelen op korte en middellange termijn om onze tuinbouw te redden.

Op korte termijn dienen aan de tuinders uitstel van afbetaling met behoud van LIF-rentesubsidie, overbruggingskredieten, vrijstelling van sociale bijdragen en schuldherschikking te worden verleend. Dit ligt overigens helemaal in de lijn van wat de heer Loones voor de zeevisserij vraagt.

Op middellange termijn moeten dringend structurele maatregelen worden getroffen, zowel op het Vlaamse, het federale, als op het Europese vlak. Enkel indien de tuinders opnieuw winst kunnen maken, krijgen zij de kans om door kapitaalintensieve investeringen de kwaliteit van hun teelten verder te verhogen en de nodige milieu-investeringen te verrichten.

Op het federale niveau dient werk te worden gemaakt van een fiscale en parafiscale verlichting. De huidige arbeidsreglementering is voor de tuinders een ingewikkeld administratief kluwen en leidt tot onmenselijke controles en onbetaalbare boetes. Een realistisch seizoen-arbeidsbeleid voor de tuinbouwsector dringt zich op.

Op Europees niveau dient klaarheid te worden geschapen in de subsidiestroom naar de Spaanse tomatentelers. De Spaanse dumpingpraktijken moeten onmiddellijk worden stopgezet.

Mijnheer de Voorzitter, wij moeten erkennen dat de tuinbouw een sector in nood is. Heel wat tomatenbedrijven kampen vandaag met een omzetverlies van 35 pct. Zowel de tomaten- als de siertelers moeten vechten met ongelijke wapens. Ik roep de minister dan ook op om zeer snel kordate maatregelen te nemen om deze situatie recht te trekken.

Graag had ik nog antwoord gekregen op de volgende vragen.

Ten eerste, welke concrete initiatieven zal de minister nemen om de Belgische tuinbouw te redden en wat is de kostprijs ervan?

Ten tweede, hoeveel federaal geld zal de minister uittrekken in het kader van de nationale steun die prioritair aan de zwaarst getroffen sectoren zal worden toegekend? Waarom kan de glastuinbouw slechts op 40 pct. van de geplande middelen rekenen, terwijl de rundveesector de overige 60 pct. krijgt?

Ten derde, voorziet de minister, bovenop de 740 miljoen frank Europese steun voor de graan-, suiker-, melk- en rundveesector, in een bijkomende federale steun voor de tuinbouwsector als compensatie voor de revaluatie van de groene koers?

Ten vierde, zal België eindelijk het BTW-tarief voor de sierteelt verlagen?

Ten vijfde, heeft de minister enig zicht op de bedragen die door de Europese Commissie in het verleden, sinds de toetreding van Spanje tot de Europese Unie, zijn uitgekeerd? Welke bedragen worden geprogrammeerd voor de ondersteuning van de herstructurering van de Spaanse tuinbouwsector en meer in het bijzonder van de tomatenteelt?

Ten zesde, welke acties plant de minister op Europees niveau om in de toekomst een correcte aanwending van Europese subsidies voor Spanje te garanderen?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer de Voorzitter, ik zal op de zes concrete vragen een afzonderlijk antwoord geven zodat alles heel overzichtelijk blijft.

Ten eerste vraagt de heer Vergote mij welke concrete initiatieven ik zal nemen om de Belgische tuinbouw te redden en wat de kostprijs daarvan is. Ik wens niet te ver in het verleden terug te gaan, maar mijn voorganger, de heer Bourgeois, heeft herhaaldelijk aangedrongen — zowel bij de Europese commissaris Fischler als bij de voorzitter van de Europese commissie, de heer Santer —, op een speciale actie ten gunste van deze sector. Uiteindelijk heeft de Raad op zijn bijeenkomst van 19 tot 22 juni jongstleden beslist dat de Europese Commissie vóór het einde van dit jaar over de situatie in de glastuinenteteelt, en meer specifiek in de tomatensector, een verslag zal uitbrengen met daarin vervat eventuele voorstellen van maatregelen.

Wij kijken samen met u uit naar dit verslag. Ik heb, als ik op het departement toekwam, uiteraard vrij snel gezien in welke sectoren of subsectoren er zich problemen voordoen. Ik heb mijn diensten dan ook verzocht om mij zo spoedig mogelijk in te lichten over deze sectoren of subsectoren en om dienaangaande voorstellen te doen. Ik heb dit ook gedaan met betrekking tot de glastuinentesector en meer in het bijzonder de tomatensector.

Ik deel de mening van de heer Vergote dat de federale overheid, samen met het Gewest, op dit vlak initiatieven moet nemen en maatregelen moet voorstellen, wat uiteraard financiële gevolgen met zich brengt.

In de groentesector, die niet behoort tot de sectoren van de zware marktordening, mogen wij echter pas ingrijpen nadat wij hiervoor, via een verordening van de Raad, toelating krijgen.

Op de bijeenkomst van de Raad in juni werd, onder meer op initiatief van mijn voorganger en van zijn collega, de heer Vasseur, verzocht om in te grijpen in de groentesector. Er bestond op dat ogenblik trouwens een politiek engagement. Zoals u weet is de agenda van de raadzittingen op het einde van elk voorzitterschap overladen met voorstellen en compromissen. Eén van de compromissen was het politieke akkoord dat de nationale overheden financieel mochten ingrijpen in de groentesector *in casu* de tomatensector. Dit politieke akkoord was echter nog niet vertaald in een formele verordening. Het stond een eerste maal op de agenda van de Raad in september en werd een tweede maal besproken op 24 en 25 oktober. Pas dan werd de definitieve tekst van de verordening goedgekeurd. Er werd bepaald dat er over een periode van drie jaar met nationale middelen mag worden ingegrepen in een sector zoals de groentesector — die geen zware marktordening heeft — indien kan worden aangetoond dat er

verliezen zijn geleden ten gevolge van de muntschommeling. Reeds vóór de bijeenkomst van de Raad eind oktober had ik een dossier ingediend bij de Ministerraad met de bedoeling reeds enige richtbaarheid te geven aan deze problematiek. Ik was mij er uiteraard van bewust dat dit onderwerp pas aan de orde zou komen na de goedkeuring van de verordening. Het zal waarschijnlijk aanstaande vrijdag of ten laatste volgende week worden besproken.

De nieuwe verordening van 24 en 25 oktober laat ons dus toe om de sector met eigen middelen te ondersteunen. Ik heb dien-aangaande een aantal voorstellen voorbereid, die ik tijdens de eerstvolgende Ministerraad zal indienen.

De tweede vraag van de heer Vergote luidt: hoeveel federaal geld zullen wij uittrekken in het kader van de nationale steun die prioritair aan de zwaarst getroffen sectoren zal worden toegekend en waarom kan de glastuinbouw slechts op 40 pct. van de voorziene middelen rekenen terwijl de rundvleessector de overige 60 pct. krijgt?

Deze verhouding is gewettigd. Los van de Europese toestemming, moest hierover ook overleg worden gepleegd met de Gewesten. Reeds vóór de bijeenkomst van de Raad vorige maand had ik overleg gepleegd met de ministers van de Gewestregeringen op basis van een nota die een maximum aantal objectieve cijfers bevatte. Een exacte berekening is in dergelijke dossiers onmogelijk omdat er rekening moet worden gehouden met een aantal hypothesen. De verdeelsleutel is in essentie gebaseerd op de vaststelling dat de verliezen in de rundvleessector — die in belangrijke mate een Vlaamse sector is — worden gecijferd op 640 miljoen, terwijl de verliezen in de glasgroentesector werden gecijferd op 468 miljoen. Daarom hebben wij die verhouding genomen.

Ik herhaal dat daaraan heel wat hypothesen ten grondslag liggen waarover discussie mogelijk is. De berekening voor de rundvleessector is gebaseerd op de muntevolutie van de ecu versus de Belgische frank, terwijl de berekening voor de tomatensector voor een periode van zes maanden gebeurde op basis van de verhouding ecu-Belgische frank en voor de overige zes maanden op basis van de verhouding ecu-peseta. Technisch gezien kon dat niet anders. Voor de andere groenten namen we de verhouding ecu-Belgische frank, gewoon omdat er geen andere berekeningsmethode beschikbaar is. Ook daarover kan een heel debat worden gevoerd, maar ik wil toch onderstrepen dat de verhouding 60/40 gebaseerd is op het verlies in de rundvleessector enerzijds en in de tomatensector anderzijds. Onmiddellijk voeg ik daaraan toe dat de keuze om de nationale steun toe te spitsen op deze twee sectoren een politieke keuze was waarvoor ik dan ook de verantwoordelijkheid draag. Naast de tomaten zijn er ook andere sectoren in de groenteteelt die verlies maken, maar daar gaat het over enkele tientallen miljoenen en niet over 468 miljoen of 640 miljoen. Het leek mij dan ook beter de middelen niet te versnipperen, maar toe te spitsen op de twee sectoren waar de verliezen het grootst zijn. Tot zover een antwoord op de vraag over de verhouding 60/40.

Ten derde, werd gevraagd of er een bijkomende federale steun komt — naast de 740 miljoen Europese steun voor de graan-, suiker-, melk- en rundvleessector — als compensatie voor de revaluatie van de groene koers. Ik moet hierbij enige verduidelijking geven. Er zijn twee vormen van hulp. Enerzijds is er de louter Europese steun. Op dat vlak werd reeds beslist om dit jaar 740 miljoen en nog eens, voor het tweede en het derde jaar samen 740 miljoen toe te kennen. Deze steun is op basis van de bestaande verordening uitsluitend voorbehouden voor de vier sectoren met een zware marktordering. Ik kon dus voor de groentesector en in het bijzonder voor de tomaten geen beroep doen op deze Europese middelen, omdat de Europese regelgeving dat niet toestaat. Wij konden deze middelen enkel verdelen over de vier genoemde sectoren en daarom werd voor deze sectoren ook een objectieve verdeling gemaakt op basis van de evolutie van de groene koers. Zo werd berekend welke verliezen elke sector zou maken om een verdeelsleutel, waarover overigens weinig of geen discussie was, uit te werken.

Ik onderstreep nog even dat de Europese steun alleen te maken heeft met de evolutie van de groene koers. De nationale steun, waarvoor wij vorige maand groen licht hebben gekregen, wordt toegekend op basis van andere muntschommelingen, concreet deze van de lire en vooral van de peseta, los van de groene koers.

Omdat er reeds Europese steun wordt gegeven op basis van de schommelingen van de groene koers — wat wij uiteraard waarderen — is de Europese Commissie zeer terughoudend om nationale steun toe te staan. Ik zal dan ook bij de commissie moeten bewijzen dat de tomaten- en de rundvleessector effectief 640 en 468 miljoen verlies hebben gemaakt ten gevolge van muntschommelingen. Wij zullen dat met een stevig dossier moeten aantonen, de bewijslast ligt bij ons.

U vroeg mij ook of wij het BTW-tarief voor de sierteelt zullen verlagen.

U weet dat er inzake fiscaliteit op het Europees vlak jammer genoeg nog altijd eenparigheid is vereist. U kent ook de verzuchtingen van de sector en hebt ze heel goed verwoord. Ik deel uw bekommelingen trouwens volkomen.

Bij de invoering op Europees niveau van het nieuwe BTW-stelsel konden de lidstaten enerzijds een normaal tarief aanhouden en anderzijds twee verlaagde tarieven invoeren, maar dan alleen voor produkten die opgenomen zijn in de lijst bijgevoegd bij richtlijn 92/77. De sierteelt komt daarin niet voor.

Er was wel voorzien in een overgangsregeling voor een periode van twee jaar voor de landen die op het ogenblik van de invoering van het nieuwe Europese BTW-stelsel al een verlaagd tarief hadden voor de sierteelt, namelijk Nederland en Duitsland. Zij hebben daarvan gebruik gemaakt.

Wij hadden gehoopt dat ze na deze overgangsperiode zouden worden verplicht om over te schakelen naar het normale tarief waarmee zij min of meer tot een vergelijkbaar tarief komen als het onze. Zij hebben dat niet gedaan, wat tot gevolg heeft dat ook Frankrijk en Spanje tegen de Europese spelregels in, hun BTW-tarief voor de sierteelt hebben verlaagd.

Als goede leerlingen in de Europese klas hebben wij klacht ingediend bij de Europese Commissie, maar dit dossier is nog niet afgehandeld.

Er loopt dus bij de Europese Commissie een procedure, op basis van de huidige BTW-wetgeving die enkel bij eenparigheid kan worden gewijzigd, die wij alleen maar kunnen winnen. Wij hebben dus de sleutel in de hand.

Ik zou ook graag ons tarief verlagen. Maar, men kan niet én een procedure inzetten om de bestaande reglementering te doen naleven én tegelijkertijd de tarieven verlagen. Dit is de precaire situatie waarin wij verzeild zijn geraakt.

Ik heb met mijn Duitse, Nederlandse en Franse collega's van Landbouw over deze problemen gesproken. Essentieel lijkt mij niet zozeer dat ons tarief kan worden verlaagd, maar wel dat binnen de sector wordt geharmoniseerd. Het percentage van het BTW-tarief is niet zo belangrijk. Wel het scheefftrekken van de concurrentie, wat een gevolg is van de verschillende tarieven. Wij moeten een keuze maken. Ofwel blijven wij staan achter onze procedure bij de Europese Commissie en worden de andere landen verplicht hun tarieven te verhogen, ofwel wijzigen wij onze houding en gaan we akkoord met een veralgemeend verlaagd tarief en een aanpassing van de BTW-regeling in die zin.

U vraagt ook of ik enig zicht heb op de bedragen die de Europese Commissie sinds de toetreding van Spanje heeft uitgekeerd en op de bedragen waarin voorziening wordt voor de ondersteuning van de herstructurering van de Spaanse tuinbouwsector, meer bepaald van de tomatenteelt.

Ik heb alleen de algemene cijfers kunnen krijgen van de uitgaven van de afdeling Oriëntatie van het Oriëntatie- en Garantiefonds gedurende de eerste periode na de hervorming van het Structuurfonds, de periode 1989 tot 1993. Ik zal u die gegevens laten bezorgen. Het gaat hier dus om cijfers voor de hele landbouwsector. Ik beschik niet over de uitsplitsing van die cijfers per deelsector.

In 1989 keerde het fonds 203,9 miljoen ecu uit aan Spanje, in 1990 301,8 miljoen, in 1991 514 miljoen, in 1992 633 miljoen en in 1993 412 miljoen. Van de uitgaven van de afdeling Oriëntatie ging er dus in 1989 13,9 pct. naar Spanje. In 1992 steeg dit tot 22 pct., maar in 1993 was er een daling tot 13,3 pct.

Voor de tweede periode, die loopt van 1994 tot 1999, heeft de Europese Commissie voor steun aan Spanje door de afdeling Oriëntatie een bedrag uitgetrokken van 2 224 miljoen ecu. De

afdeling Oriëntatie geeft enkel steun voor activiteiten die kaderen in de doelstellingen 1, 5A en 5B. Doelstelling 1 betreft het inhalen van de ontwikkelingsachterstand van regio's, doelstelling 5A de herstructurering van de landbouw en doelstelling 5B de plattelandsontwikkeling.

Op 7 oktober 1994 heeft Spanje een voorstel voor de herstructurering van de tomatensector in Spanje ingediend bij de Europese Commissie. Spanje vroeg in dit voorstel een cofinanciering van de Europese Unie voor een aantal programma's die vallen onder doelstelling 1. Het vroeg ook een aantal afwijkingen op de regelgeving van de Europese Unie. De Commissie is echter niet ingegaan op die vraag van Spanje.

In heel dit dossier is het zeer moeilijk om vast te stellen of het concurrentieprobleem dat ongetwijfeld bestaat tussen ons land, maar ook Duitsland en Nederland, enerzijds, en Spanje, anderzijds, te wijten is aan specifieke Spaanse maatregelen inzake de tomatensector of aan de algehele structuur van de sector in dat land, waarbij ook de klimatologische omstandigheden een belangrijke rol spelen.

In de laatste en zesde vraag vroeg de heer Vergote welke acties ik plan op het Europese niveau om een correcte aanwending van subsidies in de toekomst te garanderen. Ik ben natuurlijk niet de hoeder van de Europese verdragen. Dat is uiteraard de Europese Commissie. Dit is trouwens een van de basisregels van het communautair recht. Het landbouwstructuurbeleid, waarover het hier gaat, en het toezicht erop zijn vastgelegd in een aantal verordeningen. Twee hiervan zijn van wezenlijk belang; de verordening van 1991 betreffende de verbetering van de doeltreffendheid van de landbouwstructuur en de verordening van 1990 betreffende de verbetering van de verwerking en de afzet van landbouwprodukten. Het komt de Commissie en niet de nationale overheden toe te waken over de toepassing daarvan.

Ik wens mij niet volledig te onttrekken aan het toezicht op de correcte toepassing van de verordeningen, maar er is ook het STAR-comité, het comité voor de landbouwstructuur en de plattelandsontwikkeling. Het wordt voorgezeten door de vertegenwoordigers van de Commissie en er zijn ook een aantal vertegenwoordigers van de lidstaten bij betrokken. Dus op indirecte wijze is het via dit comité wel mogelijk toezicht te houden en enigszins aan verificatie te doen.

Tot slot vraag ik aandacht voor het verslag dat de Europese Commissie in juni voor het einde van dit jaar heeft beloofd. Wij moeten zeer nauwlettend toezien wat er precies in dat verslag zal staan, wat de analyse van de Commissie zal zijn betreffende de groenten- en tomatensector en vooral welke voorstellen de Commissie daar eventueel aan zal koppelen.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Vergote.

De heer Vergote (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord. Het verheugt mij dat hij onze bekommernis deelt voor de sierteelt- en de tomatensector.

Het is evenwel schrijnend te moeten vaststellen dat België betreffende het BTW-tarief van de sierteelt, als «goede leerling» reeds drie jaar overhoofd ligt met zijn naaste concurrenten, meer bepaald met Nederland en Duitsland. Onze siertelers hebben daar echter geen boodschap aan. Voor hen zou het beter zijn dat wij een minder «goede leerling» zouden zijn. Dat betekent dat wij uiteindelijk toch een politieke keuze zullen moeten maken, naast het protest bij de Europese Commissie.

Voor de tomatensector is het grote probleem de enorme concurrentie van Spanje tijdens de jongste jaren. Spanje zet tomaten af aan dumpingprijzen, met Europese steun, niet alleen in ons land, maar ook in de landen waarop onze export vooral is gericht. Het *fair trade*-principe wordt dus niet toegepast. Indien in de toekomst de subsidiestroom naar Spanje blijft bestaan, dan weet ik niet hoe de Belgische tomatensector zal kunnen overleven en dan ben ik zeer pessimistisch voor die sector en vrees ik dat alle maatregelen tevergeefs zullen zijn.

Mijnheer de minister, tot slot wens ik nog een kleine vraag te stellen omtrent het ontwerp-associatieakkoord met Marokko. Is dat akkoord definitief? Wordt u, als federaal minister, door de

Europese Commissie voor een voldongen feit geplaatst? Ik heb gelezen dat u protest hebt aangetekend. Is er nog verhaal mogelijk?

De Voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer Vergote, ik ben blij dat u dit punt aanhaalt. Ik heb niet alleen als minister van Landbouw protest aangetekend, maar de Belgische Regering is mij daar vorige week vrijdag ook in gevolgd. Het is dus niet alleen de Belgische minister van Landbouw, maar de hele Belgische Regering die protest heeft aangetekend tegen het ontwerp van associatieakkoord van de Europese Unie met Marokko.

Met betrekking tot de tomatensector waren de problemen drieërlei. Ten eerste, men zou het contingent verhogen met 15 000 ton, ten tweede waarvan 10 000 ton in april en 5 000 ton in oktober konden worden geleverd. Ten derde werd voorgesteld om de prijs te verlagen van 560 naar 500 ecu per ton.

De landbouwproblemen vormen uiteraard een onderdeel van een globaal akkoord waar heel wat andere aspecten aan vastzitten. Ik heb dus protest aangetekend en ik ben blij dat de Regering mij daarin gevolgd is, precies omdat het om een sector gaat die al zwaar is getroffen.

Dat protest is meegedeeld aan de Europese Commissie. Zoals u weet, vraagt de Europese Commissie voor het afsluiten van dit soort associatieakkoorden, een mandaat van de Raad van ministers. België heeft aan de Commissie, daarin gesteund door andere Europese lidstaten, meegedeeld dat zij dat mandaat op een aantal punten had overschreden. De onderhandelingen zullen nog wel een tijdje doorgaan en de vraag is vooral in hoeverre sommige Europese lidstaten zoals Duitsland, Nederland, Denemarken, Frankrijk en Oostenrijk, die ons hun steun toezegden op de jongste Landbouwrada in Luxemburg, ons verder zullen blijven steunen. Het probleem is dus dat we niet geïsoleerd mogen geraken. Het feit dat elk land zijn eigen soort problemen heeft kan een gunstig element zijn om tot een akkoord te komen: België kampt vooral met problemen in de tomatensector, Nederland en Duitsland met problemen in de sierteelt. Zo heeft elk land dus zijn stokpaardjes. Het wordt dus een spel van geven en nemen.

Hoe dan ook denk ik niet dat dit ontwerp-associatieakkoord zoals het er thans uitziet, ongewijzigd zal blijven, gewoon omdat er momenteel onderhandeld wordt. Wij kunnen weten dat bij onderhandelingen iedereen toegevingen moet doen, bijvoorbeeld voorstellen om bepaalde maatregelen in de tijd te spreiden om dan extra steun te krijgen voor de sectoren in kwestie, zodat uiteindelijk de nadelige effecten worden geneutraliseerd. Zoals ik al zegde, lopen de onderhandelingen dus verder en is het nog niet duidelijk wanneer ze zullen worden afgerond.

Zonder dit openlijk te willen zeggen moeten we daarenboven in ons achterhoofd politiek rekening houden met de Conferentie van Barcelona van volgende maand, waar de onderhandelingen met Marokko zeker een rol zullen spelen. We kunnen niet ontkennen dat de politieke situatie van Marokko, van Noord-Afrika en van heel de Arabische wereld, belangrijk is voor de Europese Unie en voor ons land.

Hoe dan ook, deze vaststelling doet geen afbreuk aan de positie die ikzelf samen met de Regering heb ingenomen en waar wij hebben gezegd wat onze moeilijkheden waren. Wij hebben duidelijk gemaakt dat voor ons het meest gevoelige punt uit de drie onderdelen van het ontwerp-akkoord de kwestie is van de extra aanvoer met 10 000 ton in april. Dat blijkt overigens ook uit contacten met mensen uit de sector die ik onlangs had. De toename met 15 000 ton in globa is op zichzelf minder belangrijk, aangezien Marokko feitelijk nu reeds boven dat niveau komt. In vergelijking daarmee heeft de periode van levering dus meer belang, april in de eerste plaats en oktober in de tweede plaats. Tenslotte volgen dan nog de kwesties van de prijs en van het tariefcontingent zelf. Wij dringen er bij de Commissie op aan dat zij bij de volgende onderhandelingen deze prioriteitenvolgorde respecteert.

De Voorzitter. — Het woord is aan de heer Vergote.

De heer Vergote (VLD). — Mijnheer de Voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord en vraag hem permanent aandacht aan deze problematiek te schenken.

De Voorzitter. — Tot besluit van deze vraag om uitleg heb ik volgende motie ontvangen, ingediend door de heren Loones, Coene en Vergote:

«De Belgische Senaat,

Gehoord de vraag om uitleg van de heer Fons Vergote over de crisis in de tuinbouwsector, en het antwoord van de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen,

Overwegend dat de Belgische tuinbouwers worden geconfronteerd met financiële problemen ten gevolge van de lage veilingprijzen voor hun produkten,

Gegeven de Europese steunmaatregelen ten gunste van de Spaanse tuinbouwers en de vermoedelijke financiële steun door Spanje aan zijn tuinders die leiden tot zware intra-communautaire concurrentie,

Overwegend dat de Belgische siertelers concurrentienadelen ondervinden ten gevolge van het vigerende hoge BTW-tarief in vergelijking met het BTW-tarief in een aantal buurlanden,

Vraagt de federale Regering:

Om binnen haar bevoegdheden concrete maatregelen op korte en middellange termijn uit te werken om de Belgische tuinbouw te redden,

Een verlaging van de arbeidskosten en een aanvaardbare regeling inzake seizoenarbeid voor de tuinbouw te overwegen,

Het vigerende BTW-tarief voor de sierteelt te verlagen van 20,5 pct. naar 6 pct. in afwachting van een Europese harmonisering van de BTW-tarieven voor de sierteelt,

Aan te dringen bij de Europese Commissie om duidelijkheid te scheppen over het bedrag dat sinds de toetreding van Spanje tot de Europese Unie werd uitgekeerd en over het bedrag dat voor de periode van nu tot en met 1999 in de EU-begroting is geprogrammeerd voor de ondersteuning en de herstructurering van de Spaanse tuinbouwsector,

Aan te dringen bij de Europese Commissie om te onderzoeken in welke mate Spanje nationale steun heeft geboden aan zijn tomatenkwekers.»

De Senaat zal zich later uitspreken over deze motie.

Le Sénat se prononcera ultérieurement sur cette motion.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Dames en heren, de agenda van de openbare vergadering van de commissie voor de Financiën en de Economische Aangelegenheden is afgewerkt.

L'ordre du jour de la réunion publique de la commission des Finances et des Affaires économiques est épuisé.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 11 uur.)

(La séance est levée à 11 heures.)